

MONTEVIDEO IS NET ACHTER de horizon verdwenen als ik de trap opliep naar de brug en kennismak met de kapitein van de Grande Atlantico. Hij draagt een korte broek met daaronder hagelwitte sokken in afgetrapte plastic slippers. Ik kan hem moeilijk verstaan, want hij heeft een ruime onderbeet en spreekt Engels als de Russische boeven in James Bond-films. Hij wijst naar een schip dat ons tegemoet vaart en roept dat het Chinezen zijn. Ik vraag hoe hij dat weet. 'Doe de deur maar open, dan ruik je kip en rijst', buldert hij. Achter hem staat de Filipijnse derde stuurman die naar de zee voor ons tuurt. Hij vervolgt: 'Weet je hoe een Filipijn *all right* zegt?' Ik kijk hem glazig aan. 'All rice!', schatert hij.

Het was een spontaan idee geweest om met een containerschip de Atlantische Oceaan over te steken, vooral geboren uit het verlangen alleen te zijn. Ik had net vijf maanden met mijn vriend in een kleine camper door Zuid-Amerika gezworven. Daarnaast was het ook praktisch, want zo kon de camper mee terug als 'handbagage' en had ik geen last van allerlei grensformaliteiten en de daarbij behorende corruptie. Ik voel me nietig als ik de laadklep van het gigantische schip oprijd, dat naast containers en auto's ook duizenden pallets triplex vervoert. Eigenlijk vervoeren ze alles, als je maar betaalt. Ook ik heb betaald en ik krijg daarvoor een kleine hut met een stapelbed, een douche annex wc en een bureautje. Er zijn zes hutten voor passagiers, maar ik ben de enige betalende →